

Čebelica in čmrlj.

Spisal Sorin.

e od jutra je pridna čebelica skrbno obletavala cvetice in nabirala sladko strd.

Popoldne pa so nebo prepregli temni oblaki in začulo se je iz dalje grmenje. Čebelica sede na zadnjo cvetico, ko pribrenči do nje nerodni, leni čmrlj. Ogovori jo: „Oj, uboga čebela, kako se trudiš po nepotrebem! Od zgodnjega jutra, ko sem jaz še sanjal o polnih lončkih medu, se trudiš in potiš za svojo hrano, nazadnje ti jo pa še ljudje vzamejo. A poglej mene! Sedaj, ko se bliža slabo vreme, sem šele vstal, da si hitro nabere nekaj hrane. Če bi me ne bil zbudil grom, bi bil šel šele proti večeru malo na izprehod po cveticah.“

Zabliskalo se je in zagrmelo. Čebelica hitro zleti domov, da bi je ne vjela nevihta. Čmrlj pa hiti nabirat hrane, da bi nadomestil, kar je zamudil s svojo lenobo.

Toda dež ga prehiti. Silen veter potegne in dež začne tako liti, da pobije čmrlja na tla. Dolgo časa se siromak pobira, da bi zletel domov, a vse zaman. Skril se je nazadnje v mah, pa mokrota je prišla kmalu do njega. Ker dež ni hotel nehati in čmrlj ni mogel priti do hrane, je v mahu žalostno poginil.

Tiho, vse tiše . . .

Mrak iz dupline
skoči v dobrave,
zvon nam iz line
poje pozdrave!

Spanček ne vpraša
plače srebrne,
luči ugaša,
postelj odgrne . . .

Tiho, vse tiše . . .
Zvezd trepetanje . . .
V sobo in hiše
hodijo sanje . . .

Noč se približa,
pesem ugibije,
o znamenju križa
zibko zaziblje . . .

Fran Žgur.

